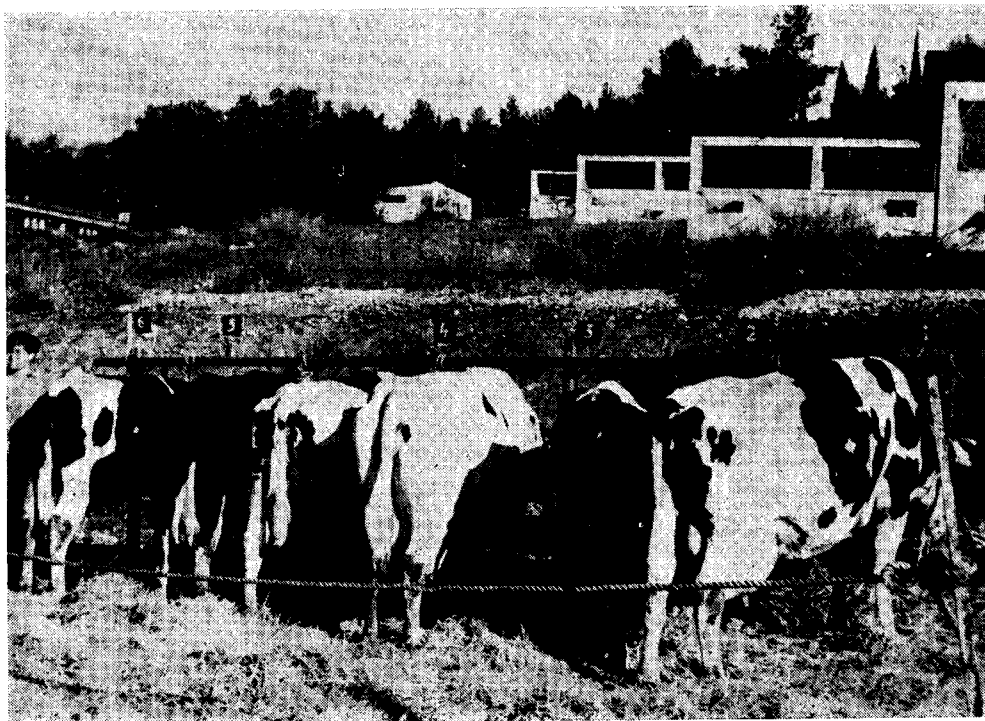

תצוגת פרות מצטיינות בתנובה גבוהה

רשימת הפרות המצטיינות ברפת ביה"ס החקלאי ע"ש כדורי

מס' כדורי	שם הפרה	שם האם	שם האב	תאריך לידה	מספר תחלובות	ימי חליבה	ק"ג חלב	% שומן	ממוצע יומי	שיא יומי
1.	שלהבת	שלמה	תור	1.12.65	3	1,100	27,090	3.35	24.6	40.5
2.	שלווה	שלמה	חמדן	23.4.63	6	1,913	40,578	3.6	21.2	35.6
3.	זווי	זרש	מותק	2.12.64	3	1,072	23,363	3.7	21.9	40.5
4.	ציונה	אירית	צין	10.2.67	2	828	15,928	3.27	19.7	43.3
5.	מרב	מרגלית	ברקן	3.8.68	1	328	7,701	3.08	23.5	26.5
6.	טקילה	טאירה	עדי	2.9.69	תחלובה I	100	2,450	3.05	24.5	25.9

שותפות בת 20 חודש ברפת

חילופי דורות ברפת מתקיימים מאז ומתמיד, ולא תמיד חילופים אלה עולים יפה. מה חושבים על החילופים הללו השותפים עצמם? המאמר הבא, שפורסם ב"הורד/סידירימון" בארה"ב, מביא את ההשקפה של השותף הבכיר (לפי גיל) בשותפות בין אב לבן.

„אבא תפסיק לחשוב עלינו כעל מועמדים הערה זו כוונה אלי על-ידי בן, שהם גם שותפי לפשיטת רגל, העניינים אינם רעים כל כך“, — ברפת שלנו.

שהם צעירים מדי. אני יודע שכולנו שוגים, בייחוד בני... על-ידי גישה מציאותית והבנת העובדות המכוונות את דרכי כל גיל — יכול כל צד בשו-תפות לקדם את העסק.

הגישה השקטה ולפעמים ה"לא איכפתית" של בני מקומות ומגרה אותי יותר מכל אספקט אחר של שותפותנו, ובכל זאת, לפעמים אני מוצא את עצמי באופן בלתי מודע מיישם את עקרונותיהם וגישתם.

אשתמש בדוגמא מעשית כדי להסביר ביתר בהירות את כוונתי. לפני כ-3 חודשים מתה פרה מצטיינת בעדרנו בזמן ההמלטה. בלי ספק — הפסד כספי גדול, הייתי נרגש, ואני לא מגזים. בני קבלו את העובדה בשקט: „ובכן הפרה מתה ולא נוכל להחזיר אותה לחיים. נפתח את הגופה, נבצע אוטופיה (ניתוח גוף מת) ונמצא את סיבת המוות, נשתדל שהדבר לא יקרה שנית" — באותה גישה עניינית הם ניגשו לפתיחת הגופה, למציאת הסיבה למוות ולחיסול השאריות. כאילו כלום לא קרה, ואני הרגשתי שלחץ דמי עולה בכל שנייה. מוחי השמרני שקל את ההפסד הכלכלי: ערך הפרה — 1,000 דולר, העגלה — 200 דולר, ערך הייצור (חלב) בשנה — 600 דולר, וס"ה — 1,800 דולר. הכל נפסד במכה אחת, ועכשיו מחסלים אותה על-ידי בולדוזר. המפעיל את הבולדוזר — שותפי שורק תוך כדי עבודה, ואני לא יכולתי להימנע מלחשוב שאולי החסרתי משהו בחיים.

נאלצתי לדבר בטון, שאולי נשמע גבוה מדי: „המינימום שאתם יכולים לעשות, חבריא, הוא להראות קצת יותר איכפתיות בקשר להפסד כל-כלי כזה, אפילו אם אתם תראו זאת כלפי חלקי בעסק בלבד“.

„אל תקח ללב“, — הם ענו לי: „לא רצחנו אותה, זהו סיכון שהוא חלק בלתי נפרד מהעסק, שטף דם פנימי בזמן ההמלטה כבר קרה אצל פרות בעבר ויקרה בעתיד כל זמן שנגדל פרות, אל תקח ללב, אבא“.

דבריהם בשלב זה לא ניחמו אותי הרבה. בכל זאת הם העלו נקודה שמבליטה את ההבדלים

הם השמיעו את ההערה בגלל הגישה הביקורתית שלי על ההשקפות הליברליות שלהם בבעיות רפת החלב שלנו, בפגישה שהיתה לנו לפני כמה שבועות.

לפעמים נראה, שהשקפתי השמרנית נתקלת בבעיות תיאומה לגישה העניינית והשקטה של הדור הצעיר. אני משוכנע, שבעיה כזאת קיימת בהרבה שותפויות ברפת בין אבות לבנים.

זה היה מעמד מאוד מרגש לגבי, כאשר לפני 20 חודש מכרתי שני שליש מעדר פרות החלב שלי וצידודו, שאני טיפחתי וריביתי. אף על פי שהקונים היו שני בני, ההרגשה שאני מתחיל להאיט את קצב פעילותי השפיעה על דרכי מחשבותי.

לדעתי, ההרגשה הזאת של „מעבר לפסגה“ גורמת להרבה בוקרים לדחות לזמן ארוך מדי את שיתוף בניהם בעסקי הרפת שלהם.

חברים ומכרים שאלו אותי אם התגברתי כבר על ההרגשה הזאת, ותשובתי היא — „לא“. אבל אחרי 20 חודש אני מתחיל להתרגל לחיות עימה.

יהיה זה הוגן מצדי, אם אצהיר כעת, שבמשך הזמן שעבר מאז — שיניתי כמה מדעותי.

גם אצל בני אני יכול לראות גישה יותר בשלה לענייני הרפת. שותפותנו בעסק היתה טובה לשני הצדדים. ההתמודדות המתמדת של מחשבותי עם אלה של בוקרים צעירים, בגיל עשרים פלוס, מהווה אתגר וגם הרפתקה מרתקת.

טבעי שאנשים צעירים יהיו בעלי גישה ליברלית. שיטות הפעולה שלהם, צורת קבלת ההחלטות וגישתם לחיים — יכולות להיות מוזעזעות לפעמים, אך הם אינם שוגים לגמרי.

אני משוכנע שמטרוננו בעסק הן זהות, אבל הם משתמשים בדרכים אחרות כדי להשיגן.

דרוש זמן כדי לגשר על הפער בין הדורות, וכך הדבר בכל שותפות. פער הגילים הוא הבעיה הקשה ביותר בכל השותפויות. שאלתי את עצמי פעמים רבות: מתי נחשב אדם לצעיר? מתי הוא נחשב לזקן? — בני סבורים שאני זקן ואני סבור

התעניינות אחרים יהיה לו קשה מאוד לשנות מן הדרך שהלך בה עד כה, ולראות איך בניו מקבלים החלטות, העלולות להפוך לשגיאות טרגיות. בשותפות בין אבא לבן זה רק טבעי, שהשותף הבכיר יהיה בעל גישה ביקורתית ביותר לגבי שגיאות שנעשות בעסק, ולא חשוב מה מידת חשיבותן של שגיאות אלו.

יש לשנות את ההרגל השלילי הזה, כיוון שלפי הרגשתי זה יכול לבלום את חופש המחשבה הנחוץ לקבלת החלטות נכונות. נקודה זאת נכונה לא רק לגבי בנים, אלא גם לגבי עבודה שכירה במשק. אנשים צעירים שוגים, כי חסרות להם שנות ניסיון. אם לוקחים בחשבון את הזמן שהם עובדים בענף, מפתיע לראות שהם עושים עבודה רבות בצורה טובה ביותר.

שותפויות ברפת יכולות לפעול כראוי וללא תקלות, אם השותפים לוקחים בחשבון את הזמן הדרוש ל"הרצת" השותפות. לשותפות יש יתרונות על פני הרפתן הבודד, ואחד החשובים הוא — השילוב של מחשבה יוצרת בין שני השותפים. סיכוני השותפות, כפי שאני רואה אותם כעת, הם כולם סיכונים רגשיים, שדורשים חיסון עצמי. האופי האישי, הנכונות והגישה — כל אלה יש לאזן בין כל השותפים על-ידי הערכה וכיבוד הדדי עד לדרגה מסוימת. אחרי 20 חודש של פעולה, הרפת שלנו עודנה גדלה. שותפי מראים עניין עמוק בתכנון לטווח ארוך, ניהול וייצור יעילים. כל אחד יודע את חסרונותיו ויתרונותיו של השני הרבה יותר מאשר לפני 20 חודש.

ייתכן שמוקדם עוד לקבוע זאת חיובית, אבל יש לי הרגשה, ששותפותינו ועסקנו יחזיקו מעמד הרבה זמן. הסיפוק של שותפות בין אבא לבנו הוא לא רק בתחום הכלכלי. הסיפוק האמיתי נובע מראיית התהליך של הפיכת נער לאיש עסקים צעיר ועצמאי.

למעט מאוד הורים, בעשור החמישי לחייהם, ישנה ההזדמנות להרגיש את הסיפוק הזה. בן כמה תהיה כאשר, "הבחורים" יתחילו לנהל את הרפת שלך? בן — 45? — 65? — 85? ככל

בגישותינו. הם קיבלו את ההפסד כסיכון של עסק, ואני קיבלתי אותו כהפסד כלכלי, ותגובתי היתה תוצאה של הרקע השמרני שלי והרצון ששותפי יחשבו כמוני.

אני בטוח, שדבר דומה קרה בהזדמנויות רבות בהרבה רפתות בשיחות בין אבות לבנים. אינני יודע איך אפשר למנוע זאת. ייתכן, שלא לקחת ללב" זה הפיתרון הטוב ביותר.

אחרי 20 חודש אני מוצא, שהבנה הדדית טובה בין כל השותפים היא חלק חיוני של שיתוף פעולה הרמוני.

בעיות ושגיאות יש לקבל ולפתור על-ידי דיון בין הצדדים, תכנון וקבלת החלטות בעסק חייבים להיעשות על רקע של דיון ממצה. שותפים חייבים לנהל דו-שיח מתמיד ביניהם. תקופות הדממה הן המביאות אי הבנות וחילוקי דעות.

השיח הוא חשוב מאד, גם אם הוא נעשה בצורת ניחומים ל"זקן", כשפרה מתה. נראה די ברור, ש"הבחורים" לקחו את העניינים לידיים בחווה שלנו. מדי פעם, כשמבקשים את דעתי (למען הנימוס), יש לי הרגשה של אי שייכות, כשאני נוכח לדעת — יותר מאוחר — שהם החליטו על כך עוד לפני ששאלו את דעתי. כמובן, שזה מפריע לי, אינני אוהב את הפרוצדורה, אבל עמוק בפנים אני מחבב את התהליך.

יש לי עדיין ההרגל הנפסד של גילוי שמחה לאיד, כשאחת מפעולותיהם לא מצליחה, ייתכן שאוכל להיטיב הרגל זה בעוד — נאמר — 20 שנה, בערך. לפי דעתי אין שותפות אמיתית, אם הצעירים שבשותפות אינם לוקחים חלק בהחלטות של העסק. החוויה של קבלת החלטות מעוררת את האדם להשפעה על גורמים רבים, שאחרת לא היה מתוודע אליהם. זה מהדק את קשריו לעלֶק ומוסיף לתהליך התבגרותו. אני צמצמתי בכוונה את התערבותי בחלק משטחי הפעולה של החווה, כדי לתת לצעירים שלי את ההזדמנות להחליט בעצמם. זו לא מלאכה קלה. אני בר מזל שיש לי עסקים אחרים, אך בוקר שאין לו שטחי

שתחכה יותר יקח להם יותר זמן להיהפך לבעלי עסק עצמאיים.
על-ידי כשרוננו לדבר בצעקות לעברם ולפעול בזעם...

תורגם והובא לדפוס על-ידי
צבי אדלמן, לשכת רחובות

עצה זו נותן שותף, שהוא במיעוט בשותפותו,
ואשר עמדתו בה מתאזנת עם זו של שותפיו, רק

העגלה בעבודה ברפת במשק לוחמי הגיטאות

חדש!

עגלה לחלוקת תערובת ברפת

- ★ הנעה חשמלית ממצברים
- ★ קיבול 500 ליטר (כ-350 ק"ג)
- ★ גובה — רק 100 ס"מ
- ★ רוחב — 105 ס"מ
- ★ אורך — 175 ס"מ
- ★ חלוקה רצופה, ניתן לכוון כל כמות המנה הרצויה
- ★ דיוק החלוקה גבוה מאוד
- ★ הפעלה פשוטה, תימרון קל.

מהנדס לרנר אלכסנדר

ציוד ללול ורפת

איזור התעשייה החדש, רח' 2 מס' 113, ת"א.
טל. 39143 ; 33321 ת.ד. 11457